

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-303/16

**Solar Electric Martinique
împotriva
Ministre des Finances et des Comptes publics**

[cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État (Consiliul de Stat, Franța)]

„Trimitere preliminară – A șasea directivă TVA – Directiva 2006/112/CE – Lucrări de construcții – Departamente franceze de peste mări – Aplicabilitate a dispozițiilor determinată de dreptul național – Operațiuni de vânzare și de instalare de echipamente pe imobile – Calificare ca operațiune unică – Necompetență”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 19 octombrie 2017

Întrebări preliminare — Competența Curții — Limite — Situații pur interne — Dispoziție națională care urmărește transpunerea dreptului Uniunii, aplicabilă de asemenea în afara domeniului de aplicare al dreptului respectiv — Interpretare solicitată în vederea obținerii unei aplicări uniforme a dispozițiilor dreptului Uniunii — Transpunere neconformă soluțiilor reținute de dreptul Uniunii — Lipsa unei trimiteri directe și necondiționate la dispozițiile respective — Necompetența Curții

(art. 267 TFUE; Directiva 77/388 a Consiliului și Directiva 2006/112 a Consiliului)

Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu este competentă să răspundă la întrebarea adresată de Conseil d'État (Consiliul de Stat, Franța) prin decizia din 20 mai 2016.

În această privință, trebuie amintit că Curtea s-a declarat în mai multe rânduri competentă să statueze asupra cererilor de decizie preliminară referitoare la dispoziții de drept al Uniunii în cazuri în care situația de fapt din litigiul principal se afla în afara domeniului de aplicare al dreptului Uniunii, însă în care aplicabilitatea respectivelor dispoziții de drept fusese determinată de dreptul național ca urmare a trimiterii realizate de acesta din urmă la conținutul acelor dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2011, Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punctul 17 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 18 octombrie 2012, Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, punctul 45).

Astfel, atunci când o legislație națională se conformează, pentru soluționarea unor situații care nu intră în domeniul de aplicare al unui anumit act al Uniunii, soluțiilor reținute de actul menționat, există un interes cert al Uniunii ca, pentru evitarea unor viitoare divergențe de interpretare, dispozițiile preluate din acel act să primească o interpretare uniformă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2011, Agafitei și alții, C-310/10, EU:C:2011:467, punctul 39 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 18 octombrie 2012, Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, punctul 46).

Așadar, o interpretare de către Curte a dispozițiilor dreptului Uniunii în situații care nu intră în domeniul de aplicare al acestuia se justifică atunci când aplicabilitatea acelor dispoziții în privința unor asemenea situații a fost determinată de dreptul național în mod direct și necondiționat pentru a

asigura un tratament identic acestor situații și situațiilor care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii. (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2011, Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punctul 19 și jurisprudența citată).

În consecință, în ceea ce privește soluțiile date unor situații care nu intră în domeniul de aplicare al respectivelor acte ale Uniunii, legislația națională în discuție în litigiul principal nu se conformează celor reținute atât de A șasea directivă, cât și de Directiva TVA, în condițiile în care acordă o scutire care nu este prevăzută de aceste directive. Prin urmare, nu s-ar putea considera că aplicabilitatea dispozițiilor directivelor menționate a fost determinată de dreptul național în mod direct și necondiționat în privința unor situații care nu intră în domeniul de aplicare al aceluiași directive.

(a se vedea punctele 25-27, 36 și 37 și dispozitivul)